

Nh ng ng i làm vi c công mà đòi tr n, làm vi c thi n ch do t l i, làm vi c n c c t vì quy n hành đ a v ... th y đ u là nh ng th ng ăn c p...

m t làng nào đó bên x n Đ , có m t th ng gia nghèo. Đ i s ng khó khăn, n n c ng hào ác bá quá đ i l ng hành khi n bác ta s ng không n i, ph i b đi m t x xa sinh s ng. S ng n i đ t khách quê ng i lâu ngày, lòng riêng v n t i. L i thêm tu i đà x bóng, tính ganh đua, lòng ham mu n cũng m i mòn. M t hôm ch nh nh c h ng, bác quy t đ nh tr v . Bán h t tài s n l y ti n mua vàng, gói vào m t túi v i gi u trong túi hành lý khoác vai, bác lên đ ng v quê h ng.

Trong vùng quê ng i th ng gia, gi a m t cánh đ ng, dân trong vùng xây m t ngôi chùa nh đ các nông phu bu i tr a ghé vào l Ph t và ngh ng i. M t cây b đ lâu năm che bóng r p xu ng m t sân nh lát g ch, m t cái gi ng kh i, n c mát và trong v t, cũng là n i cho khách b hành ghé chân ngh ng i, gi i khát, ho c đôi khi ng qua đêm trong chùa. Chùa không có ng i coi. Ph t t trong chùa đ u là nông dân. Lúc r nh vi c thì t ý t i làm công qu quét t c, đ n d p, chăm sóc cho đám cây c sân chùa lúc nào cũng h ng khói quanh năm.

Sau nhi u ngày l n l i đ ng xa, ng i th ng gia v g n đ n làng cũ. Tr i đã x tr a, n ng g t. Đi ngang qua chùa, bác ghé vào ngh chân đ i g c b đ . Ra gi ng n c gi i khát, r a ráy s ch s xong, bác vào chùa l Ph t. Trong chùa v ng l ng. Bác th p h ng qu tr c bàn th Ph t. Ng c nhìn lên, nét m t đ c Th Tôn v n tr m m c nh x a nay, h n m i năm qua không có gì thay đ i. C nh v t nh đ ng ngoài th i gian. L xong, ng i th ng gia r i chùa. Th y bóng chi u đã ng , đ ng v còn khá xa, bác li n r o b c, b quên túi hành lý trong chùa.

Bu i chi u hôm đó, m t nông dân nghèo kh tr v làng sau m t ngày làm vi c ngoài đ ng. Ngang qua chùa, ngày nào cũng v y, bác ghé vào l Ph t tr c khi tr v nhà. L xong, bác trông th y m t túi v i to đ g n bàn th . Bác ta nghĩ th m: “Không bi t túi v i c a ai đi l đã b quên. Nh có ng i tham tâm l y m t thì t i nghi p cho ng i m t c a. Âu là c mang v nhà r i b ng thông báo đ tr l i cho ng i ta.”

V đ n nhà, bác nông dân g i v con ra, tr vào túi v i, nói:

- Đây là v&#t ng&#i ta b&# quên trong chùa. Nay mình c&# t&#m ki&#m kê rõ ràng, đ&#y đ&#, mai m&#t có ng&#i đ&#n nh&#n đúng thì tr&# l&#i cho ng&#i ta.

Gi&# ra xem, th&#y có gói vàng to, ng&#i nông dân nghiêm gi&#ng đ&#n v&# con:

- Vàng c&#a ng&#i ta là m&#t v&#t r&#t nguy hi&#m. Nó làm n&#y lòng tham. M&#i đi&#u b&#t chính, b&#t l&#ng, m&#i s&# đau kh&# cũng t&# đó phát sinh. M&# con mày ch&# có đúng tay vào mà kh&#n!

Bác c&#t c&#n th&#n vào r&#ng, khóa l&#i.

Ng&#i th&#ng gia r&#o b&#c v&# g&#n đ&#n làng, nhìn xa xa ráng chi&#u êm &#, nh&#ng làn khói b&#p v&#ng v&#n trên r&#ng tre quen thu&#c. C&#nh x&#a v&#n còn trong trí bác so v&#i nay nh&# không có gì thay đ&#i sau h&#n m&#i năm xa cách.

V&#a đ&#n c&#ng làng, ng&#i th&#ng gia m&#i s&#c nh&# đã b&# quên túi hành lý &# chùa. Lo s&#, h&#t ho&#ng, bác v&#i quay l&#i con đ&#ng cũ, v&#a ch&#y v&#a kêu:

- Kh&# thân tôi! Th&# là tôi m&#t h&#t c&# s&#n nghi&#p dành d&#m t&# h&#n m&#i năm nay! Bao nhiêu công lao trôi s&#ng trôi bi&#n c&# r&#i! Kh&# thân tôi ch&#a!

Ng&#i đi đ&#ng ai th&#y cũng ng&#c nhiên.

T&#i chùa thì c&#nh v&#n v&#ng tanh, bên trong ch&# có m&#t c&# già đang l&# Ph&#t. Ng&#i th&#ng gia v&#i túm l&#y c&# già, h&#t ho&#ng h&#i:

- Túi đ&# c&#a tôi đâu ? Vàng c&#a tôi đâu? Ông có l&#y c&#a tôi không ? xin tr&# l&#i cho tôi

C&# già ng&#c nhiên:

- Túi đồ nào của bác? Vàng nào của bác?

- Thì cái túi hành lý tôi đã quên hỡi xó trúa trong chùa này!

Cố già vốn bình thản:

- Quê thết lão không thấy túi đồ của bác. Lão đã sống thanh đẽm cả đời, nào trong chốc lát vớt bèo lênh ng tâm mà tham của ngợi. Bác cả bình tĩnh. Của mất, có duyên còn có ngày lấy lại, vô duyên thì của cả chìm trong tay cũng mất. Túi đồ của bác đã thất lạc, bác lịm mịt luôn cả cái tâm công chính, đừng vội cho ngợi là cả làm sao?

Gần đây có một xóm làng, bui chi u nông dân thơ ng l Ph t tr c khi về nhà. Bác th t i đó h i xem. Thói thơ ng, thấy vàng là t i m t l i. Nh ng cũng còn tùy. Cũng còn có nhi u ng i t t.

Ng i thơ ng gia nghe ra, nh n thấy mình vô lý, bèn xin l i cố già r i theo l i ch d n, t p t c đi tìm. T i làng, ông ta h i nhi u ng i mà không ai bi t. Nghĩ r ng s n nghi p dành d m trong m i năm cả mình nay phút ch c nh chi c lá vàng r i theo gió đ a, bi t đâu là b b n mà tìm! Đành phó m c cho b c chân tình cả may r i. Khi t i cu i làng, gi a v n cây c i um tùm có m t căn nhà lá nh t i tàn. Tr c cả treo m t t m b ng đen, v i hàng ch tr ng vi t to: “Tôi có nh t đ c m t túi v i b quên trong chùa. Ai là ch xin t i nh n l i.”

Ng i thơ ng gia m ng quýnh đ p cả, g p anh nông dân ra m h i:

- Bác là ch túi đồ bỏ quên trong chùa?

- Vâng, chính tôi. Tôi đã đ quên trong chùa h i xó trúa nay. Xin cho tôi nh n l i.

- N u đó là của bác thì bác ph i nói xem túi đồ của bác nh th nào? Trong đ ng nh ng gì?

Ng i thơ ng gia tr l i:

- Đó là túi vải, trong đó ng m t ít l ng khô đi đ ng.

Ng i nông phu nói:

- Th thì không ph i túi đ c a bác.

- Thú th t v i bác, cũng còn m t s vàng trong m t gói v i khác màu đ .

Ng i nông phu nghe t đúng các đ v t và s l ng vàng đ ng trong túi vải, bi t ch c ng i t i h i là ch nhân bèn m r ng ra, nói v i ng i th ng gia:

- Qu th t đó là túi đ c a bác. Xin m i vào nh n.

Ng i th ng gia nh n đ s vàng, lòng vui khôn t . Bác th y c nh nhà ng i nông dân nghèo nàn mà i không có lòng tham, đ t lòng bi t n, bác chia đôi s vàng gói vào m t mi ng v i đ a cho ng i nông dân. Bác nói:

- Vàng c a tôi t ng đã m t, may sao i g p t m lòng quý c a bác. Tôi xin bi u bác m t n a đ t lòng thành th t bi t n.

Ng i nông dân ng c nhiên:

- Tr i món v t không ph i c a mình ch là m t vi c bình th ng, có n gì mà đ c đ n?

- Bác đã làm m t đ u thi n. Đ c đ n n là đúng l .

- Làm vi c thi n là nghĩa v t nhiên. Đ o lý x a nay v n d y nh v y. Đó không ph i là cái c

Thò ng Ăn Cò p

Tác Giả: SE sò u tòm

Thứ Ba, 19 Tháng 7 Năm 2011 10:35

đòi hay nhò n tiò n thò ng. Cũng nhò lòng yêu dân tò c, yêu tò quò c không phò i là cái cò đò đò c trò công. Vàng cò a bác do công sò c làm ra thì bác hò ng. Tôi có góp công lao gì vào đó mà chia phò n? Thòi, xin bác hãy đò tôi đò c sò ng yên vui trong cái nghèo cò a tôi hò n là sò ng giàu có nhò vào cò a cò i ngò i khác. Nhò thò cũng là mò t cách ăn cò p.

Ngò i thò ng gia không còn lý lò gì đò nói thêm bèn khoác hành lý lên vai, bò t thò n vò t gói vò i đò ng nò a sò vàng lên bàn rò i bò chò y. Ý đò nh cò a ông ta là bò t buò c bác nông dân phò i nhò n sò đò n ò n, nhò ng bác nông dân vò i nhò t gói vàng rò i đò i theo, miò ng hô hoán:

- Bò ngò i ta, thò ng ăn cò p! Bò t lò y thò ng ăn cò p.

Dân trong làng nghe tiò ng hô hoán liò n đò i theo bò t đò c ngò i thò ng gia đò n trò lò i trò c mò t bác nông dân, hò i:

- Hò n đã ăn cò p vò t gì cò a bác?

- Hò n đò nh ăn cò p cái tâm công chính và chân thò t mà tôi có đò c tò ngày tôi hò c Phò t!

Nhò ng ngò i làm viò c công mà đòi trò ò n, làm viò c thiò n chò do tò lò i, làm viò c nò c cò t vì quyò n hành đò a vò ... thò y đò u là nhò ng thò ng ăn cò p...

Tiò c thay, ngày nay, tò i nò i đây, vò n còn nhan nhò n nhò ng thò ng ăn cò p, vò n tiò p tò c muò n lò a đò o đò ng bảo hò i ngò i, đò mò u cò u lò i danh, thò t tò i nghiò p cho đò t nò c Viò t Nam